

השולח פרק רביעי גימין

לג.

עין משפט גור מוצה

יג א מ"י פ"ט מהלכות שמעיה הלכה יח סגג לאון רעא נ"טו"ע ח"י"מ ס' פו סע"י יט כ"א:
יד ב מ"י פ"ו מהל' גירושין הל"ט"ו סגג עשין נ טו"ש"ע אה"ע ס' קמ"א סע"י פ:
מז ג ד מ"י שס הל"ח טו"ש"ע שס סע"י ס"א:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואפקעינהו וכו' דא"ל"ב נ"ד ע"י שנת ד' ע"א מוס' ד"ה קודם ומסת' ק"ף טו ע"צ מוס' ד"ה גמלא קמ"פלני:

מוסף תוספות

א. דאית ל"י נמי ל"י יוחנן תקנת עגונות. אלא כיון דס"ל בפני שנים אין תקנת ממזרים יש כאן. מוס' הל"ח. ג. וטעמא משום דלית ל"י קלא. רש"י. ג. משום דלא לילולו נכסיה. מוס' הל"ח. ור"ף המילה אינו חושש לפרסם דסת"ל לא מוכין. ואי מוכין, איהו טרח ופרע. רש"י. ד. לומר דשנים יש להם קול. רש"י. ה. משום תקנת ממזרים ובעיני קלא ס"י. רש"י. ו. ע"י שליח. רש"י. ז. מוס' הל"ח. משום תקנת ממזרים ובעיני קלא ס"י. רש"י. ח. כההיא דזמן (לעיל יז): שלא יאמר הוא שוכר נתגרה והיא לא נתגרה עד עתה. רש"י. ט. א"י, בחר השתא אולנין והשתא מיהא נזיר הוא. רש"י. י. ומתוך כך תהיה חשש דתגרו ממזרים דיהי או שזנתה ונצלה בכך. רש"י. יא. לישנא דמילתא. מוס' הל"ח. יב. ואין עמו לא אחד מחבריו ולא אדם אחר. מוס' הל"ח. יג. הוה סבר. מוס' הל"ח. יד. דביטול בפני אחד אין לו קול כלל. ידעו כאן לא קאמר רבי דביטול מבטלה אלא. מוס' הל"ח. טו. אפי' בדיבור. מוס' הל"ח. טז. דאית ל"י שליח ליה קול השליח וביטולו כשמוע עליה שלא כד"ל. אצל הכא ק"ו מחפה ומן התורה פטורה ועוד הקשה ר"י שמואל דהיכי מחייבין לעולם מיתה אשת איש שזינתה והא התרחת ספק היא דשמה יטל לה גט ויבטלו ועוד ממזרים ליטור ואומר ר"ת דכי האי גוונא לא הוי התרחת ספק דאולנין בטר רוצה א"ן מגרשין נשואיהן וקשולחין גט א"ן מצטלין ועוד דלוקמינן אחוקתה שהיא עכשו נשואה * דלס לא כן נזיר שהיה שותה יין או נמונה למתים אמאי לוקה דלס אמרו לו אל תשתה אל תשתה חייב על כל אחת ואחת (מ"ד דף מ"ג). והא התרחת ספק היא שמה יטל על נזירותו ומה שהקשה אס כן יחפה על צת אחותו ויכולין ממזרין ליטור אי ידעינן שלכן מתכוין לא מפקעינן קדושין מיניה דלתקנה עשו חכמים ולא לתקלה שמתוך כך יהיו צנות ישראל פרוצות צעירות אצל אס צרור לנו שלא נתכוין לק"ו לא חיישין אס יכולים ליטור:

פסקי ר"י

כמה מבטלו רב ששת אמר בפני ג' ורב נחמן אמר בפני שנים רב ששת אמר בפני ג' ב"ד קתני ורב נחמן אמר בפני ב' ב' תרי נמי ב"ד ק"י וכן מאי מפני תקון העולם ר' יוחנן אמר מפני תקון ממזרים וסבר ליה רב רב נחמן דאמר בפני שנים מבטלו ובי תרי לית להו קלא ובי שמעיה ואולה ומיסבא ואיבא תקון ממזרים. ור"ל אמר מפני תקון עגונות סבר לה רב רב ששת דאמר בפני ג' ובג' אית להו קלא ושפעה וידעה ולא מינסבא ומיעגנה ויתבה. וק"ל ר"ל ו' יוחנן הלכה כר' יוחנן: ת"ר בטלו מבטלו דברי רבי רש"י אומר אינו יכול לבטלו ולא להוסיף על תנאו א"כ מה כתב ב"ד יפה פ"י אם בטלו לאחור תקון ר"ג בפני עדים שלא בפני השליח מבוטל הוא דא"ג דעבר אפקתא בטל שליחות השליח ורש"י אומר אינו יכול לבטלו שלא בפני השליח וכל להוסיף על תנאו א"כ שבו שום תנאי: ת"ר אמר לעשרה כתבו גט לאשתי יכול לבטל זה תנאו א"כ שבו שום תנאי: ת"ר אמר אינו יכול לבטל אלא בפרות שבטלה מקצתה בטלה כולה דרבי סבר עדות שטלה

פלוני ופלוני. תרי משמע וקרי להו דיינים: רוגל מוכר לרורות של צמחים: חוסמין נמטה. גבי פרוצול תנן לה במסכת שביעית (פ"י מ"ד): למה לי למיחני דיינים או עדים. פשיטא דגבי זה או צהני ולמיחני עדים והוא הדין אי חתמי דיינין: צלשון דיינים. כגון צי דינא להינא ואתא פלוני ואמר לנא מוסרני לכס פלוני ופלוני כו': וחסמי עדים. צלשון עדות כגון איש פלוני עד: ול"ש רכוש צלשון עדות. כגון דוכרן סהדומא דהוה צלשנא כו' וחסמי למטה אני פלוני דיין: ה"ג ל"ש רכוש צלשון עדים וחסמי דיינים ול"ש רכוש צלשון דיינים וחסמי עדים: סקנת ממזרים. כלומר שלא יהו ממזרים צישראל: צבני שנים. היה מבטלו קודם תקנה: ה"ג ובי טרי לית להו קלא ולא ידעה דצניה ואולה ומינסבא: תקנה עגונות הוא לדיכא. דלצרכייה לילך אחריזו או לשלוט שליח והוא לא יטרח בכל אלה בשביל לעגנה: צטלו. לאחר תקנת ר"ג בפני צ"ד: מצוטל דאף ע"ג דעבר אתקנתא בטל שליחותא: להוסיף על צדקה צבילים ע"ז: דמדאורייתא בטל גיטא. שהרי לא צדקה ליה וזה ציטל את השליח מהיות שלוחו לגירושין: אדעתא דרצונן מקדש. להיות קדושין חלין כדת משה וישראל שהנהיגו חכמי ישראל והרי הם אמרו שיפקיעו כל קדושין שצישראל על ידי גט כזה הילכך פקעי שעל מנת כן קדישה: סינא דקדיש צכספא. איכא למימר אפקעינהו לקדושין צגט דצדקיהן ואמרו ליהו מעות למפרע מתנה וממילא פקעו שהרי כשקידש ע"מ כן קדיש: קדיש צביאה. דקיימא לן בקדושין (דף ד':) מני יקח איש אשה ובעלה^א לאשה מתקדשת נמי צביאה: מאי. אפקעתא איכא למימר צהא צביאה: שווה רבנן. להאיא צביאה למפרע ע"י גט זה: צעילא ונות. דאפקעו שס קדושין מינה וש צהן כח לכך שהרי כשקידש על

פלוני ופלוני הדיינין שבמקום פלוני ורב ששת אמו^ב תנא כי רוכלא ליהשיב וליזיל אמר רב נחמן מנא אמינא לה דתנן צדיינים חותמין למטה או העדים מאי לאו דיינים דומיא דעדים מה עדים שנים אף דיינים נמי שנים ורב ששת מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא ל"ל למיחנא דיינים ל"ל למיחנא עדים הא קמ"ל דלא שנא כתוב בלשון דיינים וחתמי עדים ולא שנא כתוב בלשון עדים וחתמי דיינים: מפני תיקון העולם: מאי מפני תיקון העולם ר' יוחנן אמר מפני תקנת עגונות ר' יוחנן אמר מפני תקנת ממזרים סבר לה רב רב נחמן דאמר בפני שנים ולא ידעה ואולה ומינסבא ואיבא ממזרים וריש לקיש אמר מפני תקנת עגונות סבר לה רב רב ששת דאמר בפני ג' ובי תלתא אית להו קלא ושמעיה וידעה ולא מינסבא ותקנת עגונות הוא דאיבא אינו יכול לא לבטלו ולא להוסיף על תנאו שא"כ^ד מה כח ב"ד יפה ומי איבא מידי דמדאורייתא בטל גיטא ומשום מה כח ב"ד יפה שרינן אשת איש ללמא אין^ה כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש ואפקעינהו רבנן לקדושין מיניה אמר ליה רבינא לרב אשי תינח דקדיש בכספא קדיש בביאה מאי איבא למימר שוויה רבנן לבעילתו בעילת זנות: ת"ר אמר לעשרה כתבו גט לאשתי ויכול לבטל זה שלא בפני זה דברי רבי רש"י אומר אינו יכול לבטל אלא זה בפני זה במאי קמייפלגי בעדות שבטלה מקצתה בטלה כולה קמייפלגי רבי סבר יעדות שבטלה מקצתה לא

מנהג חוק דלס קדיש כן אי מפרש בכל מקום מלבי. ומרובמי קבלתי כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש דקדושי כסף דרבנן דלא כתיב צהדיא אלא גמרינן קימה קימה משדה עפרון^ו והיינו דקפריין תינח דקדיש צכספא קדיש צביאה דתיב צהדיא (דברים מד) כי יקח איש אשה ובעלה מאי איכא למימר היאך יכלו לעקור דבר מן התורה ומשני שוויה רבנן לצעילתו בעילת זנות של כל מקדש צביאה כדאמר התם (קדושין דף י"ב): רב מנגיד אמאן דמקדש צביאה משום פרייתא. ותשבות קשות יש צדצר חדא דגזירה שוה גופה תורה היא שהרי לא למדו נסקלין^ז אלא בגזירה שוה ונתר שהו צכרת מגזירה שוה למדנו וערה המאורסה נהרגת בקדושי כסף ואי דרבנן מי מיקטלה ועוד דקמשני שוויה רבנן לצעילתו בעילת זנות היכי מלי לשוויה בעילת זנות הא דאורייתא היא וכי אמרן רב מנגיד אמאן דמקדש צביאה קידושין מיהא לא צבילי אלא הא הא דאורייתא הוא דאית צרבנן כח לצטל מפני שצעת קידושין תלה צדעתם לקדש כדת שהנהיגו חכמים צישראל: אמר לעשרה רכשו גט לאשתי. וקיימא לן (לקמן דף ט"ו): כל כמה דלא אמר כולכס אחד כותב ושנים חותמין: יכול לצטל. מותר לצטל ולומר לשנים משה אל תכתבוהו ואין זה לעקור תקנת רבן גמליאל: אינו יכול. שאף זו מן התקנה ואס צטלו אינו מבטול דלס כן מה כח צית דין יפה:

מ"מ יכול לצטל בפני צ' זה שלא בפני זה ואי^א צטלה כולה אפילו רבי מודה דאינו מבטול אפילו צדיעבד כדפרישי' (לעיל ט') דדוקא בפני ג' לרב ששת או בפני שנים ציחד לרב נחמן הוא דמבטול א"ג אע"ג דציטלו צצ"ד אומר רצין דמבטול היינו משום דהתם ליכא למיחש כולי האי לממונות שאס יודע לשליח קודם התינה לא יתננו לה או לאשה קודם שתנשא לא תנשא אצל כאן אפי' כשידעו כולם וגם האשה צביטל הצעל מקאת מן העשרה פעמים יטעו והיו צצורים שאחרים לא נתצטלו ותנשא ע"י גיטה ולכן אס היה סוצר צטלה כולה היה מודה^ב דאינו מבטול ולפ"ז אחי ספיר מה שמסתפק הש"ס הי כרבי והי כרש"י אפילו למאי דמוקמינן פלוגמיהו צעדות שבטלה מקצתה דאפי' קי"ל כרבי צביטלו מבטול צוה שלא בפני זה מאי ספיר לפסוק כרש"י דאינו מבטול דאפילו רבי^ג אי הוה סצר צטלה כולה הוה מודה צאומר לעשרה^ד שאינו מבטול אצל מתוך פירוש הקונטרס משמע דלרש"י צצטלה כולה אף זה מתקנת רבן גמליאל ועל כרחק למ"ד מפני

רבנן צצעילתו בעילת זנות, על כרחק ק"ך אחת לפרש כמו שפירשמי, שהקדושין עקרון משיקין ולא מכאן ולהבא. והמפרש לומר שוויה רבנן לכל מקדש צביאה בעילת זנות, טעות גמור הוא, וכן להימר אשת איש המתקדשת צביאה צלא גט מן העולם הוא, ולא מלינו זאת כהתלמוד (כתובות א').

עין משפט
גד מצוה

זו א ב מיי פ"ו מהל'
גירושין הלכה יח סוג
עשין ג טוש"ע אה"ע סי'
קמא טע"י סא:
ג ומי" פ"ד מהל' עדות
ה"ב טוש"ע חו"מ סי' ל'
טע"י ו':

פסקי רי"ד

בטלה כולה והנך לא ידעי
ואי אולי הנך וכתבי
ליכתבו וליחנא (ג) על
כשאמר לעשרה כתבו גט
לאשתי כיון שלא אמר
כולכם אחד כותב ובי'
חותמים כל שנים מהם
שרוצים יכולים ליכתב
וליתן וכשביטל מקצת
מתוך לא בטל כולם והילכך
אם לא ידעו בישולו
החולכים וכתבים ונתנים
הגט לאשה כשר הוא ולא
נפיק מינה חורבא ורשב"ג
סבר עדות שבטל מקצתן
בטלה כולה (והתם) [והנך]
דלא ידעי אי אולי וכתבי
ויהבי שרו א"א לעלמא
הילכך אין מבטל אלא זה
בפני זה: אמר רבא אמר
רב נחמן הלכה כר'
בשתיהן ולית ליה לרב
נחמן מה כח ב"ד יפה
והאמר רב נחמן אמר

(א) נראה דל"ל דק"ל דחס
אמר לעשרה וכו'.

מפני תקנת עגונות לא דמו אהדדי ולפירושו שמשוה אותם מה שמסתפק הש"ס הי כרבי והי כרשב"ג היינו דוקא לפי מה דמוקי פלוגתייהו בצריכי בי עשרה למשלפה אבל למאי דמוקי פלוגתייהו בעדות שבטלה מקצתה אין להסתפק דאי קי"ל צביטלו מצוטל כרבי מו לא מצי למיפק צאומר לעשרה לגמרי כרצן שמעון בן גמליאל דאפי' קי"ל כוותיה דצטלה כולה צמאי דקאמר שאין צביטול מועיל אפי' דיעבד לא קי"ל כוותיה ומיהו חס משמעות דלינו יכול דקאמר רשב"ג לא משמע דיעבד אלא דאתא לפוקי מדרבי דשרי אפי' לכתמילה אמי שפיר דמסתפק אפי' לנישנא דפליגי בעדות שבטלה מקצתה ומ"מ לרשב"ג אפי' דיעבד אינו מצוטל כדפירש צוקנטרס מכח היחל לעיל דקאמר א"כ מה כח צ"ד יפה: צריכי בי עשרה למשלפה. ואפי' אותם שנים צביטל יכולין לכתוב ותימה כיון דמדאורייתא יכול לצטל אפי' שלא צביטה אלא תקנו חכמים שלא יועיל ציטול לגבי אותם שנים עצמם וי"ל כיון שהורכבו לתקן שאין ציטול מועיל לגבי אחרים תיקנו נמי שלא יחל לו כח לצטל צזה הגט כלל: אמר רב יוסף ניהו אנן. אע"ג דרז יוסף אית ליה הכא צביטלו אינו מצוטל קאמר רב יוסף צ"ק דקידושין (דף י"ב:) דרז מנגיד אמאן דמצטל גיטא אע"ג דאינו מצוטל דמ"מ הרי מוציא לעו על הגט^א כי היכי דמנגיד אמאן דמקדש שזקא או צביטה אע"ג דליכא איסורא: ורז"ר רבי ועשה ברשב"ג. וא"ת מנא ליה משום דחזר צו התם דחזר צו נמי ממאי דאמר צביטלו מצוטל דלמא הוה דשום היינים דמי טפי לצביטלו שלא צ"ד דהתם מודה רבי דאינו מצוטל דאמר^ב מה כח צ"ד יפה (כ) כדפרישית לעיל וי"ל דרז יוסף מדמה ליה משום דלא איפלגו רבי ורשב"ג אלא צביטול תרי מילי צמה כח צ"ד יפה צשום דדיינין וצביטול הגט צ"ד ולכך מדמה ליה אהדדי ומסתמא כשחזר מזה חזר נמי מזה:

לא בטלה כולה ואי אולי הנך כתבי ויהבי ליכתבו וליתבו רשב"ג סבר עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה והנך לא ידעי ואולי וכתבי ויהבי ושרו אשת איש לעלמא ואב"א דכולי עלמא עדות שבטלה מקצתה לא בטלה כולה והכא היינו טעמא דרשב"ג קסבר מלתא דמתעבדא באפי עשרה צריכא בי עשרה למישלפה איבעיא להו כולכם מהו טעמא דרשב"ג משום דקסבר עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה והני כיון דאמר להו כולכם לא מצו כתבי ויהבי או דלמא טעמא דרשב"ג משום דקסבר כל מלתא דמתעבדא באפי בי עשרה צריכא בי עשרה למישלפה והילכך אפילו כולכם נמי ת"ש^א אמר לשנים חנו גט לאשתי יכול לבטל זה שלא בפני זה דברי רבי רשב"ג אומר אינו יכול לבטל אלא זה בפני זה והא שנים דכי כולכם דמו ופליגי אמר רב אשי אי בעדי כתיבה הכי נמי הכא במאי עסקינן בעדי הולכה הכי נמי מיסתברא דקתני סיפא אמר לזה בפני עצמו ולזה בפני עצמו יכול לבטל זה שלא בפני זה אי אמרת בשלמא בעדי הולכה שפיר אלא אי אמרת בעדי כתיבה מי מצטרפי הא אמר מר^ב אין עדותן מצטרפת עד שיראו שניהם כאחד דלמא כר' יהושע בן קרחה יסבירא ליה אמר רב שמואל בר יהודה שמעית מיניה דר' אבא תרתי חדא כרבי וחדא כרשב"ג ולא ידענא הי כרבי והי כרשב"ג אמר רב יוסף ניהו אנן דכי אתא רב דימי אמר מעשה ועשה רבי כדברי חכמים אמר לפניו רבי^ג פרטא בנו של רבי אלעזר בן פרטא בן בנו של ר' פרטא הגדול אם כן מה כח בית דין יפה וחזר רבי ועשה כרבן שמעון בן גמליאל ומדחא כרבן שמעון בן גמליאל הך כרבי ואף ר' יאשיה דמן אושא סבר חדא כרבי וחדא כרשב"ג דאמר רבה בר בר חנה חמשה סבי הוינן קמיה דר' יאשיה דמן אושא אתא ההוא גברא קמיה ואשקליה גיטא על כורחיה אמר (ה) לן זילו אטמורו וכתבו לה ואי ס"ד כרבי כי מיטמרי מאי הוי אלא שמע מינה כרשב"ג סבירא ליה ואי סלקא דעתך אידך נמי כרבן שמעון בן גמליאל למה להו אטמורי ליבדרו איבדורי אלא שמע מינה חדא כרבי וחדא כרבן שמעון בן גמליאל ורבא אמר רב נחמן יהלכה כרבי בשתייהן ולית ליה לרב נחמן מה כח בית דין יפה והאמר רב נחמן אמר שמואל יתומין

לא בטלה כולה. הלכך לא חס רצן גמליאל להוסיב צ"ד ולימנות על כך שאין צו מפני תיקון העולם דאי אולי הנך דלא צטיל קמיייהו וכמזי ויהיבי לה ואולא ומינסבא שפיר קא מינסבא: בטלה כולה. ואפי' נשתיירו שנים שעדותן עדות וזה לא צטל צביטה צטלו אף הן: והנך לא ידעי. דצטל ואולי וכתבי ויהיבי לה ומינסבא צטל פסול: ואי צביטל אימא לא בטלה כולה. ואין כאן גזירה אלא טעמא דרשב"ג לא משום תקנה הוא אלא קסבר אין צביטולו ציטול עד שיצטל צפני כולן והאי אינו יכול דקאמר לאו איסורא הוא משום עובר על תקנה אלא הכי קאמר אין צו כח לצטל אלא צפני כולן: למישלפה. לחללה ולהסקירה: כולכם. חתומו דקי"ל (סו): דלינו גט עד שיחתמו כולן: מהו. מי אסר רצן שמעון צ"ג. שלא יצטל את אחד או את שנים שלא צפני חזריהם: טעמא דרשב"ג. היכא דלא אמר כולכם: משום דקסבר בטלה כולה. ותייש דלמא אולי הני דלא ידעי צביטולא ויהיבי לה והכא ליכא למיחש להכי דמידע ידעי דכולן צריכין לחתום וכל כמה דלא חתמיו כוליהו לא ידעי לה: או דלמא משום דקסבר רז' והלכך לאו צטל הוא לגמרי וחתמי ציה אפי' הני צביטל קמיייהו עם חזריהם ויהיבי לה: יכול לצטל. והוי ציטול ואין זה כשר להיות עוד עד צדיב עד שיהיו: אינו יכול לצטל. והלה עצמו כשר לחתום: והא שנים. כולכם צריכין לחתום וליכא למיחש דלמא אולי חד וחתים צלא חזריה וקאמר אינו יכול לצטל אלמא רצן שמעון לאו איסורא קאמר אלא אינו ציטול קאמר: אמר רב אשי אי. הני שנים עדי כתיבה וחתמיה הם: הני נמי דמודה רצן שמעון צ"ג. דליכול לצטל וצביטולו ציטול דטעמא משום גזירה הוא והכא ליכא למיגזר מידי: צדיב פולגה. דהאי תנו דקאמר הכא לשנים הגט ניתן להם להיות שלוחים ולמוסרו לה דהכא כי קאמר לחד אולי אידך דלא ידע ומסר לה לפי שאין זה עדות שיהי שניהם צריכין להיות עם אלא שליחות ולא ידע צביטלה שליחותא דשליחות שבטלה מקצתה צטלה כולה דכי היכי צביטלה להאי צטליה להאי: ה"ג מסתברא. דצדיב הולכה קאמר וטעמא משום חששא דלמא אול האי דלא ידע ויהיבי לה: אמר לזה צפני עצמו כו'. אי מתחלה כשעשאו שלוחים לא אמר לשניהם יחד אלא לאחד מהן וחזר ואמר לחבירו הנה מסרתי גט לפלוני לתמו לאשתי ואם תרצה גם אתה הוי שליח לגרשה: יכול לצטל וצטל זה מתורת השליחות שאם גרשה זה אינה מגורשת אבל השני יכול לגרש דכיון דמתחלה לא צבת אחת הוי אין כאן לומר שליחות

שבטלה מקצתה בטלה כולה ואי אולי הנך כתבי ויהבי ליכתבו וליתבו רשב"ג סבר עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה והנך לא ידעי ואולי וכתבי ויהבי ושרו אשת איש לעלמא ואב"א דכולי עלמא עדות שבטלה מקצתה לא בטלה כולה והכא היינו טעמא דרשב"ג קסבר מלתא דמתעבדא באפי עשרה צריכא בי עשרה למישלפה איבעיא להו כולכם מהו טעמא דרשב"ג משום דקסבר עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה והני כיון דאמר להו כולכם לא מצו כתבי ויהבי או דלמא טעמא דרשב"ג משום דקסבר כל מלתא דמתעבדא באפי בי עשרה צריכא בי עשרה למישלפה והילכך אפילו כולכם נמי ת"ש^א אמר לשנים חנו גט לאשתי יכול לבטל זה שלא בפני זה דברי רבי רשב"ג אומר אינו יכול לבטל אלא זה בפני זה והא שנים דכי כולכם דמו ופליגי אמר רב אשי אי בעדי כתיבה הכי נמי הכא במאי עסקינן בעדי הולכה הכי נמי מיסתברא דקתני סיפא אמר לזה בפני עצמו ולזה בפני עצמו יכול לבטל זה שלא בפני זה אי אמרת בשלמא בעדי הולכה שפיר אלא אי אמרת בעדי כתיבה מי מצטרפי הא אמר מר^ב אין עדותן מצטרפת עד שיראו שניהם כאחד דלמא כר' יהושע בן קרחה יסבירא ליה אמר רב שמואל בר יהודה שמעית מיניה דר' אבא תרתי חדא כרבי וחדא כרשב"ג ולא ידענא הי כרבי והי כרשב"ג אמר רב יוסף ניהו אנן דכי אתא רב דימי אמר מעשה ועשה רבי כדברי חכמים אמר לפניו רבי^ג פרטא בנו של רבי אלעזר בן פרטא בן בנו של ר' פרטא הגדול אם כן מה כח בית דין יפה וחזר רבי ועשה כרבן שמעון בן גמליאל ומדחא כרבן שמעון בן גמליאל הך כרבי ואף ר' יאשיה דמן אושא סבר חדא כרבי וחדא כרשב"ג דאמר רבה בר בר חנה חמשה סבי הוינן קמיה דר' יאשיה דמן אושא אתא ההוא גברא קמיה ואשקליה גיטא על כורחיה אמר (ה) לן זילו אטמורו וכתבו לה ואי ס"ד כרבי כי מיטמרי מאי הוי אלא שמע מינה כרשב"ג סבירא ליה ואי סלקא דעתך אידך נמי כרבן שמעון בן גמליאל למה להו אטמורי ליבדרו איבדורי אלא שמע מינה חדא כרבי וחדא כרבן שמעון בן גמליאל ורבא אמר רב נחמן יהלכה כרבי בשתייהן ולית ליה לרב נחמן מה כח בית דין יפה והאמר רב נחמן אמר שמואל יתומין

שבטלה מקצתה בטלה כולה ואי אולי הנך כתבי ויהבי ליכתבו וליתבו רשב"ג סבר עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה והנך לא ידעי ואולי וכתבי ויהבי ושרו אשת איש לעלמא ואב"א דכולי עלמא עדות שבטלה מקצתה לא בטלה כולה והכא היינו טעמא דרשב"ג קסבר מלתא דמתעבדא באפי עשרה צריכא בי עשרה למישלפה איבעיא להו כולכם מהו טעמא דרשב"ג משום דקסבר עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה והני כיון דאמר להו כולכם לא מצו כתבי ויהבי או דלמא טעמא דרשב"ג משום דקסבר כל מלתא דמתעבדא באפי בי עשרה צריכא בי עשרה למישלפה והילכך אפילו כולכם נמי ת"ש^א אמר לשנים חנו גט לאשתי יכול לבטל זה שלא בפני זה דברי רבי רשב"ג אומר אינו יכול לבטל אלא זה בפני זה והא שנים דכי כולכם דמו ופליגי אמר רב יוסף ניהו אנן דכי אתא רב דימי אמר מעשה ועשה רבי כדברי חכמים אמר לפניו רבי^ג פרטא בנו של רבי אלעזר בן פרטא בן בנו של ר' פרטא הגדול אם כן מה כח בית דין יפה וחזר רבי ועשה כרבן שמעון בן גמליאל ומדחא כרבן שמעון בן גמליאל הך כרבי ואף ר' יאשיה דמן אושא סבר חדא כרבי וחדא כרשב"ג דאמר רבה בר בר חנה חמשה סבי הוינן קמיה דר' יאשיה דמן אושא אתא ההוא גברא קמיה ואשקליה גיטא על כורחיה אמר (ה) לן זילו אטמורו וכתבו לה ואי ס"ד כרבי כי מיטמרי מאי הוי אלא שמע מינה כרשב"ג סבירא ליה ואי סלקא דעתך אידך נמי כרבן שמעון בן גמליאל למה להו אטמורי ליבדרו איבדורי אלא שמע מינה חדא כרבי וחדא כרבן שמעון בן גמליאל ורבא אמר רב נחמן יהלכה כרבי בשתייהן ולית ליה לרב נחמן מה כח בית דין יפה והאמר רב נחמן אמר שמואל יתומין

(א) [מוספתא פ"ג], ג ט, א
(ב) [מבוצות כו: צ"ב לב, קסא: סנהדרין ג מוספתא דטהרדרין פ"ה],
(ד) [מבוצות ק, ט] וצ"ב ג, א, ו [דף ק, א].

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר להו זילו אטמורו: (ב) תוס' ד"ה וזכר וכו' כדפי' לעיל. י"ב צדף י"ב בסוף ד"ה ורז נחמן:

מוסף רש"י

עד שיראו שניהם כאחד. את העדות, לאפוקי אחד אומר צפני הלוויה ואחד אומר צפני הולכה לו עליו (כתובות כרבן שמעון בן גמליאל. דנראה צפניו טעם הגון מה ששנינו במשנתנו א"כ מה כח צ"ד יפה (כתובות ב).)

מוסף תוספות

א. ומכונן הדבר לעשות כן. מוס' הא"ש.

(א) נראה דל"ל דק"ל דחס אמר לעשרה וכו'.